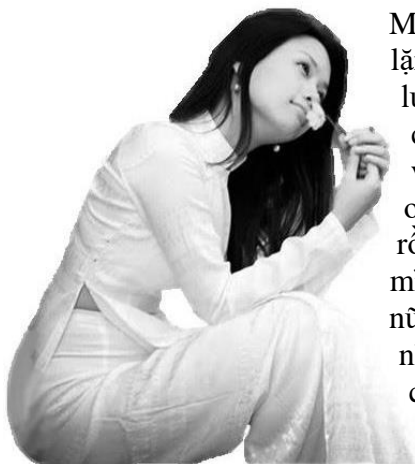

Tiểu Mai

KỶ NIỆM THỜI THƠ ẤU

Mùa Xuân lại trôi qua một cách lặng lẽ như tuổi đời chồng chất lúc nào mà cũng không biết, chỉ đến khi còn một tháng nữa về hưu tôi mới giật mình. Trời ơi, mình đã sáu mươi lăm tuổi rồi! Đếm ngược thời gian thấy mình chẳng còn được bao năm nữa nơi trần thế, lòng bùi ngùi nhớ lại thời ấu thơ, cái tuổi cần cha, cần mẹ, cần được những người chung quanh trù mến, thương yêu.

Gia đình tôi dọn tới con xóm nhỏ, nằm giữa xóm Nhà Đền và xóm Cù Lao. Năm đó tôi chưa đầy bốn tuổi, đứng chưa tới tay nắm của cánh cửa. Hôm dọn nhà, tôi được người anh họ tên Đức, dùng đinh lên cổ tới quán bánh kẹo của bà Bếp mua cho mấy viên kẹo có nhân mút ở giữa. Tôi nũng nịu nắm hai lỗ tai anh tưởng chừng anh là con lừa chở tôi đi. Cái cảm giác thương yêu đó, tới giờ tôi vẫn còn nhớ, cảm giác mình được che chở, trong tình thương của người anh họ.

Căn nhà nhỏ chúng tôi ở, trước cửa có cây chùm ruột, cành lá phủ xum xuê tạo thành một tấm dù che phủ qua nhà đối diện với nhà tôi là nhà bác Hiền. Mãi tới năm rồi tôi mới biết qua anh tôi rằng bác Hiền đã giới thiệu căn nhà này cho Ba Mẹ tôi, vì trước kia nhà tôi ở Hòa Hưng. Căn nhà thật rộng, nhưng Mẹ tôi đau ốm quanh năm, có lần tưởng chết nên Ba tôi cho là xui phải dọn nhà khác. Tôi nhớ mãi, chiều chiều tôi thường lấy chổi quét lá rụng ở nhà tôi và nhà bác Hiền. Bác

thường khen tôi ngoan, làm tôi khoái chí.

Mỗi lần sau trận mưa, tôi thường thui thui một mình, tưới cành lá cây chùm ruột roi rụng, lượm những nụ bông trắng muốt của cây trứng gà (lekima) bên nhà hàng xóm xỏ thành sâu chuối đeo vào cổ, vào tay mà tôi cho là tuyệt đẹp. Tôi tung tăng chạy khoe với Ba Mẹ. Ba tôi thường bế tôi lên và nói con gái út của Bố thật xinh, con giống y như chị Cả của con vậy. Ba thường hay mua đồ xảm bằng vải sa-tanh cho tôi mặc, chiếc áo lúc nào cũng vẽ cành hoa mai. Khi bắt đầu khôn lớn tôi mới biết ra rằng Ba Mẹ tôi còn để lại người chị Cả ở lại miền Bắc khi gia đình di cư, vì chị tôi đã có gia đình.

Những năm đầu, gia đình tôi còn khá giả, cứ mỗi cuối tuần Ba cho tiền chúng tôi đi xem xi nê. Mẹ tôi, vào những ngày ấy, thường nấu bún riêu hay làm thịt nướng, mùi thơm bay nồng nực cả xóm. Mẹ thường nấu từng lít mỡ cho nhà nghèo kế cận. Buổi sáng chúng tôi được Mẹ gọi hàng xôi vào, mua cho mỗi đứa một gói. Mỗi khi đi chợ về Mẹ thường mua cho tôi gói chè. Nhớ và thương Mẹ quá! Mỗi sáng Ba tôi đi làm, tôi thức dậy sớm theo Ba thường bế tôi, rồi cho tôi uống chung ngụm cà phê với Ba. Ba xúc lên đầu tôi chút nước hoa rồi Ba hôn tôi trước khi đi làm. Tôi không hiểu sao còn nhỏ như vậy mà Ba lại cho tôi uống cà phê. Tôi ghiền cà phê từ thuở đó! Tình thương người cha dành cho tôi vô vàn không bút nào tả xiết. Bây giờ trước khi đi ngủ hay mệt tôi vẫn thường ngửi dầu thơm, ngửi tình cha, do thói quen hay nhớ Ba!

Mỗi năm có hai ngày giỗ ông bà Nội, họ hàng thường tụ về gia đình tôi để cúng lễ. Những lúc đó, tôi thật vui. Dù còn bé, tôi cũng cảm nhận được sự đoàn tụ thiêng liêng như khi Ông Bà còn sống, còn vui với nguồn hạnh phúc và lễ phép của con cháu. Nói chung tôi đã được sống trong mái gia đình êm ấm, được che chở trong vòng tay của cha mẹ và các anh chị.

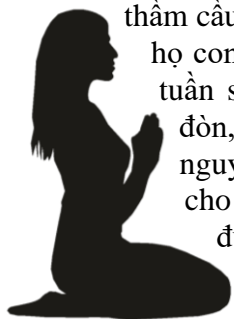
Tôi rất thương các cháu tôi, gọi tôi bằng dì, nhưng đứa lớn nhất tên Mai chỉ bé hơn tôi một tuổi. Anh rể tôi, cuối tuần thường chở các cháu về thăm ông bà Trê, hoặc đón tôi về nhà anh chị chơi với các cháu, nhà anh chị ở trại gia binh Gò Vấp.

Sau mỗi bữa ăn trưa, tôi và hai cháu Mai, Lan trèo lên bãi đất hoang thật cao nhất trũng thẳm về chơi bán hàng. Có lần tôi lượm những trứng đỏ bỏ vào khăn mùi xoa đem về nhà; về đến nơi thì chẳng còn trái trứng nào cả. Anh tôi bảo chắc nó nở ra con thằn lằn bò đi rồi, làm tôi sợ hết hồn, xanh cả mặt.

Từ khi lớn lên, tôi rất sợ cảnh chết chóc và chia lìa. Có những buổi tối, ngồi trên vỉa hè trước cửa, tôi ngược mắt nhìn lên bầu trời đêm những vì sao và cầu nguyện cho mọi người đừng phải chia lìa. Có những đêm nghe tiếng khóc bên hàng xóm vì người thân vừa qua đời, lòng tôi náo nức. Tôi không biết làm thế nào để thoát khỏi sự đau buồn, tôi như ngộp thở! Thế rồi, khi người ta tụng kinh cầu nguyện, cả bên Phật lẫn Chúa, tôi lẽo đẽo theo sau, cầu mong sự an lành cho mọi người.

Ngày hai bữa, gia đình tôi quây quần bên mâm cơm được dọn ra trên một chiếc phản, tôi để ý thấy Mẹ hay nhường cho các con, giành ăn cơm cháy. Vì vậy, cứ mỗi lần mẹ xới cơm cho các con, tôi đòi cơm cháy. Điều này đã làm Ba tôi nổi giận, phạt tôi ăn hai bát cơm cháy vun đầy. Tôi ngồi nhai mà nước mắt đoan tròn, nhưng nhất định không nói ra vì tôi sợ mẹ phải ăn cơm cháy.

Ngày tháng tiếp nối...Tôi cảm nhận được mất mát của thời gian, mất dần người thân. Tôi sợ hãi đến độ, chờ cả nhà ăn cơm xong, tôi lấy tất cả dưa của Ba Mẹ và anh chị, tôi liếm rồi thầm cầu nguyện “Lạy Phật Trời, cho gia đình, dòng họ con đời đời kiếp kiếp được sum họp.” Khoảng tuần sau Ba tôi để ý, biết chuyện, có khi tôi bị đòn, nhưng tôi chịu và không bao giờ tiết lộ nguyên nhân. Anh lớn tôi thường cú đầu tôi vì cho rằng mất vệ sinh, nhưng làm sao anh hiểu được. Chỉ có người anh kể tôi, nhỏ nhẹ hỏi tôi “Sao em làm như vậy? Kể anh nghe với. Đừng làm như vậy Ba thấy nữa thì em bị đòn đó.” Mất tôi đồ hoe, tự hứa khi nào lớn sẽ kể anh nghe. Từ đó cứ sau bữa cơm anh thường nhắc tôi đừng liếm dưa nữa nha. Tôi nghe lời anh tôi nhưng tôi vẫn cầu nguyện cho gia đình, họ hàng sum họp, không phải chia lìa.

Thời gian trôi qua, lúc tôi mười hai tuổi, gia đình nghèo gặp khó khăn, tôi đã tự tập đập máy may, xin may ráp quần áo bỏ môi. Tôi quên bằng chuyện liếm đũa cầu nguyện. Sau khi qua đây được 17 năm thì gia đình báo tin anh tôi bị ung thư, tôi đau xót biết là bao, lại cầu nguyện. Đã bao lần điện thoại về Việt Nam muốn kể anh nghe câu chuyện thời còn bé mà tôi đã hứa với anh, nhưng rồi cũng quên và quá muộn màng. Anh tôi mất đi sau ba tháng trời bị cơn bệnh hành hạ để lại một vợ, ba con. Người anh mà tôi thương và gần gũi nhất. Tôi còn nhớ, ngày đầu vào mẫu giáo Minh Tân, lúc đó tôi chơi xích đu bị té, anh quản lý trường tên là Chúc phải đỡ tôi, làm con bò cho tôi cưỡi. Khi anh đến đón tôi ở trường, vừa thấy anh ở cửa, tôi òa khóc nức nở; anh an ủi, vỗ về, dẫn tôi ra đầu xóm mua đậu đỏ bánh lọt cho tôi ăn.

Hôm nay, nhân TT2023 có chủ đề *Chuyện Chưa Kể*, tôi bồi hồi viết lại kỷ niệm thời thơ ấu mà tôi nghĩ như một định mệnh, báo trước về sự tha hương của tôi do Cộng sản gây ra. Ngày tôi đi, anh nắm tay tôi dặn dò “Em đi, một năm nữa anh sẽ vượt biên qua với em.” Nhưng anh tôi vẫn số, 49 tuổi đã qua đời. Lòng tôi thôn thức! Anh ra đi mang theo một phần tâm hồn của tôi trong đó có câu chuyện liếm đũa mà tôi chưa kể với anh. Giờ đây sau hai mươi năm dài, chắc anh tôi đã qua thế giới khác. Tôi cầu xin cho anh có một kiếp mới trọn vẹn.

Thời gian qua, biết bao vật đổi sao dời. Cháu Mai lập gia đình với tên cán bộ Cộng sản, tôi mất liên lạc gia đình. Không biết Mai còn nhớ đến tuổi thơ ngày nào của hai dì cháu? Làm sao có thể đổi được định mệnh quá khắt khe cho cả dân tộc, trong đó có gia đình tôi. Tình yêu thương gia đình, dòng họ, và dân tộc của tôi vẫn còn nguyên vẹn, tôi vẫn hằng cầu nguyện! Tôi vẫn khóc khi nhớ lại hình ảnh anh trước khi nhập ngũ, vào cuối năm 1974, anh ngồi ôm cây đàn hát bài *Bay Đi Cánh Chim Biển*. Thôi nhé anh, em đã giữ lời hứa, kể anh nghe câu chuyện liếm đũa của em rồi và em mong lời cầu nguyện cho đất nước mình mau thanh bình trở lại sẽ được trời chứng giám.

Tiểu Mai